

A Pécsi Ítéltábla a dr. Kulcsár Renáta ügyvéd (7621 Pécs, Mária utca 43. fszt.1.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a személyesen eljáró **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű, a dr. Sólymos Sára ügyvéd (fél címe 2) által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű, **III.rendű alperes neve** (címe) III. rendű és a személyesen eljáró **IV.rendű alperes neve** (címe) IV. rendű alperesek ellen személyiségi jogvédelem iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2014. szeptember 1. napján kelt 25.P.20.148/2013/33. számú ítélete ellen a felperes által 36., a II. rendű alperes által 35. és a III. rendű alperes által 37. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja és az I., II., III. rendű alpereseket terhelő elsőfokú perköltség összegét 83.300 (nyolcvanháromezer-háromszáz) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az I., II., III. rendű alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a felperesnek tizenöt napon belül 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által elfogadott, a fellebbezések elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint a peres felek valamennyien tagjai a siketek közösségének, mely közösségben az emberek megyei, regionális és országos szinten is közelebbről vagy távolabbról ismerik egymást. Tájékozódásukban a képi információk különösen hangsúlyosak, az internetes közösségi oldalak használata elterjedt.

2007. évben a felperes és az I. rendű alperes között szerelmi kapcsolat alakult ki. Napi rendszerességgel esténként az internet segítségével beszélgettek és egy ilyen alkalom során 2007 júniusában webkamera előtt levetköztek egymásnak. A vetkőzésről és a felperes meztelen felsőtestéről az I. rendű alperes a felperes tudta és hozzájárulása nélkül felvételt készített. A felperes és az I. rendű alperes szerelmi kapcsolata az I. rendű alperes házastársa előtt ismertté vált. Mivel a felperes maga is házasságban élt és a házastársának, I. Knak az I. rendű alperessel folytatott

viszonyáról nem kívánt beszámolni, megegyezett az I. rendű alperessel és annak feleségével, hogy részükre 100.000 forintot megfizet annak érdekében, hogy a felperes házastársa a kapcsolatról tudomást ne szerezzen. Az I. rendű alperes a felperes kérése ellenére a felvételt nem semmisítette meg és nem gondoskodott arról sem, hogy a felperes felsőtestét fedetlenül ábrázoló felvétel harmadik személyek részére ne váljon hozzáférhetővé.

2011. év végén a felperes házastársának testvére, I. I a II. rendű alperesnél látogatóban járt, amikor is a II. rendű alperes megmutatta neki az általa (is) tárolt, a felperest félig meztelenül ábrázoló képfelvételt. A II. rendű alperes annak érdekében, hogy a felvételt a felperes házastársa is megtekinthesse, azt pendrive-on rögzítette és a felperes házastársa részére I. I által eljuttatta.

A II. rendű alperes néhány hónappal később P a vásártéren találkozott a III. rendű alperessel, valamint az ő társaságában érkező **Cs. A. E** közös ismerősükkel. A II. rendű alperes ekkor **Cs. A. E** részére előadta, hogy rendelkezik egy, a felperes felsőtestét meztelenül ábrázoló képfelvétellel. Közölte azt is, hogy a felvételt szándékában áll a facebook közösségi oldalon nyilvánosságra hozni.

2012. július 1. napján a III. rendű alperes által ezt megelőzően és ezt követően is használt facebook oldalon megjelentetésre került feltöltés útján a felperesről rögzített képfelvétel. A felvétel két napig volt látható a közösségi oldalon, azt a siket közösség tagjai közül sokan megtekintették, a **S B** Szervezetében beszédtemává vált. A közösségi oldalra a felvétel kapcsán több bejegyzés, komment is érkezett. A felperes kényelmetlenül érezte magát és szégyenkezett a képfelvétel megjelenése miatt, féltette a jelnyelvi oktatói állását, a siket közösségben elért megbecsültségét. A felperest végül félelmei ellenére a munkájában közvetlen hátrány, negatív körülményváltozás nem érte, a képfelvétel megjelentetésének pszichés hatása azonban a betegség szintjét el nem érően kedvezőtlen volt a felperesre.

A felperes személyhez fűződő jogsértés megállapítása mellett az alpereseket kérte a jövőre vonatkozóan a jogsértéstől eltiltani és őket egyetemlegesen 600.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezni.

Az elsőfokú bíróság az 1959. évi IV. törvény (1959-es Ptk.) 75.§ (1) bekezdése, 80.§ (1) bekezdése, 84.§ (1) bekezdése alapján ítéletével megállapította, hogy az I.-III. rendű alperesek megsértették a felperes személyhez fűződő, azon belül is a képmáshoz fűződő jogát azáltal, hogy az I. rendű alperes a felperesről a tudta és beleegyezése nélkül 2007 júniusában képfelvételt készített, mely felvételt 2010. május 6. napjáig megőrzött és nem gondoskodott arról, hogy a felvétel harmadik személyek részére ne váljon hozzáférhetővé. A II. rendű alperes megsértette a felperes képmáshoz fűződő jogát azáltal, hogy az I. rendű alperes által jogosulatlanul készített képfelvételt megszerezte, adathordozón tárolta és további harmadik személyek részére hozzáférhetővé tette. A III. rendű alperes megsértette a felperes személyhez fűződő jogát azzal, hogy a jogosulatlanul készített képfelvételt az általa használt facebook közösségi oldalon nyilvánosságra hozta.

Az elsőfokú bíróság az I.-III. rendű alpereseket eltiltotta a további jogsértéstől, egyidejűleg egyetemlegesen 400.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte őket. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és az I.-III. rendű

alpereseket a felperes részére 50.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte, rendelkezett az eljárási illeték megfizetéséről is.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az I. rendű alperes elismerte a képfelvétel elkészítését, illetve azt, hogy a felvételt nem törölte le, hanem évekig megőrizte. Az alperesek eltérő tényállítást tettek arra nézve, hogy a felvételhez milyen módon jutottak hozzá, ezt az ellentmondásos adatok, bizonyítékok alapján nem lehetett egyértelműen megállapítani. **I. K, Cs. A. E és Sz. Cs. Zs** tanúk aggálytalan vallomása alapján azonban kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy mind a II. rendű, mind a III. rendű alperes visszaélt a képfelvétellel, azt a felperes becsületének csorbítására alkalmas módon harmadik személyek részére hozzáférhetővé, megtekinthetővé tették.

Az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes személyes előadása alapján állapította meg, hogy a facebook oldal, amelyen a felperesről készült képfelvétel megjelent, 2012 júniusát megelőzően a III. rendű alperes által használt facebook oldal volt, mely oldalt a III. rendű alperes a megjelenést követően is használta, az az ő jelszavával kerülhetett megnyitásra. Az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes azon nyilatkozatát, mely szerint éppen abban az időszakban nem tudta a közösségi oldalt használni, amikor a felperesről jogosulatlanul készített képfelvétel megjelent, nem fogadta el, mivel álláspontja szerint a III. rendű alperes terhére esik az a körülmény, hogy gondatlanságból a jelszava más részére is hozzáférhetővé vált. Az elsőfokú bíróság e körben hangsúlyozta, hogy annak a körülménynek nincs a perben jelentősége, hogy ténylegesen a III. rendű alperes töltötte-e fel a felperesről készült képfelvételt a közösségi oldalra vagy a III. rendű alperes jelszavát használva valaki más, aki úgy fért a III. rendű alperes jelszavához, hogy e körben a III. rendű alperes nem kellő körültekintéssel járt el.

A bíróság a fentiek alapján tényként állapította meg, hogy az I. rendű alperes a felperes képmáshoz fűződő jogát megsértette, egyúttal elindította azt a cselekménysorozatot, melynek folytán lehetővé vált, hogy a képfelvételt a II. és III. rendű alperesek megszerezzék, azt a II. rendű alperes további harmadik részére tegye hozzáférhetővé, a III. rendű alperes - vagy az ő révén más személy - az általa használt facebook oldalról a képfelvételt a közösségi oldalra feltöltse. Ezen magatartás alkalmas volt a felperes becsületének csorbítására. A felvétel nyilvánosságra hozatala sértette a felperes emberi méltóságának egyik megnyilvánulását, a becsületét, emiatt a közvetlen hátránnyal ténylegesen nem járó, azonban vitathatatlanul a felperes közösségben való megbecsültségére kiható jogsértés okán az I.-III. rendű alpereseket egyetemlegesen 400.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte a bíróság, egyúttal a jövőre vonatkozóan eltiltotta őket a további jogsértéstől. A IV. rendű alperes vonatkozásában a jogsértő magatartást nem találta megállapíthatónak, ekként a felperes vele szemben előterjesztett keresetét elutasította. Az I., II. és III. rendű alperesek 67 %-ban pervesztesek lettek, melyre figyelemmel a bíróság egyetemlegesen kötelezte őket a felperes pernyertességéhez igazodó mértékű perköltség megfizetésére a Pp.81.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (2) bekezdése alapján.

Az ítélet ellen a felperes, a II. és a III. rendű alperes fellebbezett. A fellebbezések a IV. rendű alperest nem érintették, így vele szemben az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A felperes fellebbezése kizárólag a perköltségre vonatkozott, kérte az I., II. és III. rendű alpereseket terhelő perköltség felemelését. Indokolásában előadta, hogy az I., II. és III. rendű alperesek 67 %-ban pervesztesek lettek, az elsőfokú bíróság ezt rögzítette is; így ennek arányában kötelesek a perköltség megfizetésére. Nem indokolta azonban az elsőfokú bíróság, hogy milyen okból mérsékelte a díjmegállapodás szerinti ügyvédi munkadíjat. A mérséklésre valós indok nem volt, négy tárgyalást tartott a bíróság, a keresetlevéllel együtt öt beadvány került benyújtásra, a jogi képviselő és a felperes közötti konzultáció jeltolmács segítségével történt, az ügyvédi munkadíjat a felperes a jogi képviselőjének maradéktalanul megfizette.

A II. rendű alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes vele szemben előterjesztett keresetének elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását. Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként kérte, hogy a másodfokú bíróság mellőzze az egyetemleges marasztalást, mert álláspontja szerint az egyetemleges marasztalásnak az ügyben helye nincs, minden alperes csak a saját magatartásáért lehet felelős. Indokolásában állította, hogy az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel szemben ő a perbeli képfelvételt nem szerezte meg, a tanúvallomásokot olyan személyek tették, akik vele haragos viszonyban állnak. Állította, hogy ő semmi jogelleneset nem tett. Másodsorban hivatkozott arra, hogy a felperes semmivel sem igazolta, hogy őt kár érte volna a fényképfelvétel nyilvánosságra kerülése folytán. Mind a három alperes külön, önálló cselekvőséget tanúsított az ítélet szerint, ezért egyetemleges felelősségnek nincs helye, önálló jogsértők lehetnek az ügyben. Amennyiben ő maga meg is nézte a felperesről készült meztelen képet, felelőssége nem lehet egyetemleges azzal a személlyel, aki a felvételt a bizalmas viszonyal visszaélve elkészítette és hozzáférhetővé tette, azzal sem vállal közösséget, aki a facebookon nyilvánosságra hozta. Vitatta tehát a kár bekövetkezését, összecszerűségét és az egyetemlegességet.

A III. rendű alperes maga is az elsőfokú ítélet megváltoztatását és vele szemben előterjesztett kereset elutasítását kérte. Másodlagosan maga is az egyetemleges kötelezést, valamint a kár összecszerűségét vitatta. Fenntartotta, hogy a cselekményhez semmi köze nincs, nem nézte meg a felperesről készült felvételeket, nem adta azokat tovább és nem tette fel az internetre. Változatlanul állította, hogy a postafiókját feltörték, maga sem fért ahhoz hozzá, egy idő után ismételten tudta használni, időközben valaki visszaélt a facebook fiókjával. Az egyetemlegesség kapcsán rámutatott, hogy bárki bármit tett, azt saját maga tette. Az alperesek között együttműködés, közös ténykedés nem történt. Vitatta a marasztalási összeget, mivel a felperes nem igazolta, hogy őt valamilyen kár érte volna.

Az I., II. és III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme a felperes által támadott részében az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A felperes a II. és III. rendű alperesek fellebbezése kapcsán az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése nagyobb részben alapos, a II. és a III. rendű alperesek fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a fellebbezéssel érintett kérdésekben a rendelkezésre álló bizonyítékok körültekintő értékelésével helytállóan állapította meg, azt a másodfokú bíróság ítékezése alapjául elfogadta.

A II. és III. rendű alperesek mindketten állították, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében terhükre értékelt cselekvőseget nem valósították meg. A II. rendű alperes a reá nézve terhelő tanúvallomást tett személyek szavahihetetlenségére hivatkozott, melynek alapjaként a haragos viszonyt, a tanúk elfogultságát jelölte meg. Ezzel szemben azonban nem igazolódott olyan körülmény, amely miatt a tanúk szavahihetősége megkérdőjelezhetővé vált volna. Mind **I. K**, mint pedig **Cs. A** vallották, hogy a II. rendű alperes rendelkezett a felperesről készült intim felvétellel. A tanúvallomásokból az is egyértelművé vált, hogy a II. rendű alperes nem riadt vissza a felvétel másokkal történő megosztásától sem. Ezen tanúvallomásokat megerősíti az elsőfokú eljárás iratai közé 28/A/1. sorszám alatt becsatolt, a II. rendű alperes saját kezű aláírásával is ellátott alperesi utóirat, mely az alábbiakat tartalmazza: „Közben hallássérült II. rendű alperes mondta nekem, hogy nála is van **K**, **K** videója, amit én régen felvettem.” Mindemellett II. rendű alperes a P Rendőrkapitányságon becsületsértés vétségének gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen 3840/2012.Bü. számon folyamatban volt eljárásban 2012. november 9. napján olyan tartalmú tanúvallomást tett, mely szerint **I. K** nem hitte el, hogy a feleségéről van meztelen felvétel, de ő meg tudta győzni erről: „Eljött hozzám, megnézte azt, amit lementettem”. A II. rendű alperes a perben tett személyes előadása és a rendőrségen tett tanúvallomása közötti ellentmondásra nem tudott magyarázatot adni.

Nem volt vitatott tény, hogy az inkriminált felvétel a III. rendű alperes „**J J**” megjelölésű facebook oldalán jelent meg; vitatott volt azonban, hogy azt ki és miként tette közzé.

A másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, mely szerint nincs jelentősége, hogy a III. rendű alperes a képfelvételt a közösségi oldalra maga töltötte fel, vagy csupán nem kellően körültekintő magatartásával lehetővé tette, hogy a facebook oldalával visszaéljenek. A két magatartás nyilvánvalóan nem értékelhető azonos súlyúként, a személyhez fűződő jogsértést nem a gondatlan facebook-használat, hanem a képfelvétel jogosulatlan kezelése, közzététele valósította meg; ezért amennyiben megállapítható lett volna, hogy a III. rendű alperes facebook profiljával visszaélve, az ő tudta és hozzájárulása nélkül, jelszavának feltörésével vagy jogosulatlan megszerzésével hozták volna a képfelvételt nyilvánosságra, úgy a III. rendű alperes felelőssége nem lenne

megállapítható. Annak, hogy a képfelvétel a III. rendű alperes oldalán jelent meg, természetesen van jelentősége: miután a facebook oldalt az arra jogosult egyedi és titkos jelszava védi, így az ennek felhasználásával feltöltött képfelvétel esetén vélelmezni kell, hogy a közzététel az oldal használója által, illetve az ő tudtával, hozzájárulásával történt. Ennek ellenkezőjét a facebook használonak, adott esetben a III. rendű alperesnek kellett volna bizonyítania. A másodfokú bíróság ennek megfelelően a bizonyítási kötelezettségről és a bizonyítatlanság következményeiről a III. rendű alperest pótlólag tájékoztatta. A III. rendű alperes bizonyítási indítványa (**Cs. Gy** tanú ismételt meghallgatását kérte azon körülményre, hogy laptopját a kérdéses időszakban II. rendű alperes és **Cs. Gy** segített megjavítani) azonban teljesítése esetén sem lett volna alkalmas annak megállapítására, hogy azt a közösségi oldalt, amelyet a III. rendű alperes a perbeli jogsértő közzétételt megelőzően és azt követően is használt, éppen a kérdéses időben vonták el jogosulatlanul a rendelkezése alól. A II. rendű alperes e körben tett nyilatkozata is mellőzte a konkrétumokat, így tényállás az alapján megállapítható nem volt. A fentiekre figyelemmel a II. és III. rendű alperesek részéről tanúsított jogsértő magatartásra az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a II. és III. rendű alperesek azon álláspontját sem, hogy a felperes a kárát, illetve annak mértékét nem bizonyította, kár bizonyíthatóan nem következett be.

Az 1959-es Ptk. hatálya alatt, a 84.§ (1) bekezdés e) pontjában foglalt utaló szabályra, a 355.§ (1) bekezdésére figyelemmel a személyhez fűződő jogok megsértésével okozott nem vagyoni hátrány mibenlétét és mértékét is bizonyítania kell a károsultnak. Azonban ez a bizonyítási kötelezettség a bizonyítás általános szabályai szerint nem terjed ki azon tények körére, amelyek nyilvánvalóak, köztudomásúak. Ilyennek kell tekinteni azokat a következményeket is, amelyek a személyhez fűződő jogokat azáltal sértik, hogy kizárólag a legbizalmasabb körben feltárt intim testrészletről felvétel készül, majd azt arra nem jogosult személyek megismerik. A felperes felső testét fedetlenül ábrázoló felvétel elkészítése, annak megismerése és megismerhetővé tétele a felperes személyét, személyiségét, emberi méltóságát és jó hírnevét súlyosan sértő cselekmény, amely alkalmas arra, hogy a felperesről kívülálló harmadik személyekben olyan benyomás keletkezzék, hogy a felperes erkölcsisége meztelen felvételek nyilvánosság elé tárását megengedi. A felperest ért joghátrány megállapíthatóságához nem szükséges annak bizonyítása, hogy ennek kapcsán a felperessel szemben elítélő vélemények kaptak hangot, illetve hogy az ő társadalmi megbecsültsége ténylegesen is romlott a felvétel nyilvánosságra kerülését követően.

A nem vagyoni kártérítés mértéke a felperest ért jogsérelem súlyához képest eltúlzottnak semmiképpen nem tekinthető, így annak mérséklésére sem látott a másodfokú bíróság lehetőséget.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal sem, hogy az I., II. és III. rendű felperesek egyetemleges marasztalása mellőzhető lenne. A nem vagyoni károk megtérítésére az 1959-es Ptk. 84.§ (1) bekezdés e) pontja alapján a kártérítés általános szabályai, köztük a Ptk. 344.§-ának rendelkezései vonatkoznak. A közös cselekvőség, szándékegység nem szükséges a közös károkozás

megállapíthatóságához; ha a káros eredmény az alperesek egymástól független cselekményeinek együttes eredményeként alakult ki, a kárért a többek által közösen okozott kár szabályai szerint felelnek. Tény, hogy a II. és III. rendű alperesek jogsértő cselekményét az ebbe lehetővé, hogy az I. rendű alperes a felperes bizalmával visszaélve a felvételt elkészítette, de mindhárom alperes jogosulatlanul rendelkezett a felperesről készült felvétellel, ennek eredményeként állt elő a felperest ért jogsérelem, az alperesek így e vonatkozásban közös károkozók, a sérelem bekövetkezéséért a károsult felperessel szemben a Ptk. 344.§ (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelesek helyt állni.

A másodfokú bíróság a fentiekre figyelemmel a II. és a III. rendű alperes fellebbezését alaptalannak találta. Részben alapos volt azonban a felperes perköltséget érintő fellebbezése. A felperes a személyhez fűződő jogainak megsértése miatt az objektív jogkövetkezmények alkalmazása mellett 600.000 forint nem vagyoni kártérítés megtérítését kérte, a kereset pertárgyértéke ekként 600.000 forint volt. A nem vagyoni kártérítés iránti követelést az elsőfokú bíróság maradéktalanul nem teljesítette ugyan, de a megítélt 400.000 forint marasztalási összeghez képest a követelés semmiképpen sem tekinthető eltúlzottnak, így a perköltség számításánál a Pp.81.§ (2) bekezdését kellett alkalmazni. Ekként az I., II. és III. rendű alpereseket a terhükre megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség megfizetésére kötelezni kellett az alperesi pernyertességgel arányos perköltség elszámolása nélkül. A felperes csatolta a jogi képviselőjével kötött munkadíj megállapodást, mely szerint az elsőfokú eljárásra kikötött ügyvédi munkadíj 25.000 forint alapdíjból és tárgyalásonkénti további 25.000 forint díjból állt. A négy tárgyalásra figyelemmel így a megbízási szerződés alapján a felperesnél 125.000 forint ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség keletkezett. A Pp.81.§ (2) bekezdésének alkalmazásával a pernyertessége arányában ebből a felperes 66%-nak megfelelő ügyvédi munkadíj megfizetését követelheti, amelynek megfelelő összegre a másodfokú bíróság az I., II. és III. rendű alpereseket terhelő elsőfokú perköltséget az elsőfokú ítélet Pp.253.§ (2) bekezdése szerinti részbeni megváltoztatásával felemelte.

A másodfokú eljárásban a II. és III. rendű alperesek fellebbezése eredménytelen maradt, a felperes fellebbezése azonban túlnyomó részben alaposnak bizonyult, így a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.81-§ (2) bekezdése alapján ugyancsak az alperesek kötelesek a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, (3) bekezdése szerint megállapított felperesi ügyvédi munkadíj megfizetésére.

A feljegyzett fellebbezési illetéket a peres feleket megillető személyes költségkedvezmény folytán az állam viseli.

Pécs, 2015. június 24.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó
bíró, dr. Vogyicska Petra s.k. bíró